

Ugyszintén az autó után 320 pengő összegben befizetett adó levonása sem tagadható meg, mert a J. V. H. Ö. 12. §. (1) bekezdése értelmében az adózót terhelő összes állami egyenes adók levonandók, az aulódadó pedig a pénzügyminiszter 1931. évi december 16-án 92.079. sz. átiratából is kiteszöleg, az egyenes állami adók közé tartozik.

Ellenben az autó üzemi költségei és a sofför fizetése az adó-alapból le nem vonhatók, mert az autótartási költség nem képez olyan kiadást, amely a J. V. H. Ö. 115. §-ának 1. pontja értelmében levonható volna.

Ezekre való tekintettel az adóköteles jövedelem 16.557 P-ről 11.707 P-re leszállván, a rendelkező rész értelmében kellett határozni.

A rendes üzemterv szerint kezelt erdőknél, ha a vágás több évről összevonva történik, az eladásból eredő egész vételárnak egy-egy évre eső hányadát kell számításba venni akkor is, ha a vételár nem egyszerre, hanem több évi részletben válik esedékessé. (Közigazgatási Bíróság 8718/1932. P. szám.) Panaszos csak a jövedelemadót támadja. A 9.5%-os adókulcs megállapítását sérelmezi. A kiszámítás helyességét különben elismeri. Az adókulcsot olyan módon állapították meg, hogy az 1928. évben eladott erdőfaállomány 1.075.000 pengő vételárának 1/38 részét, vagyis 28.289 pengőt a 23.856 pengő egyéb jövedelemmel egyesítették. Az 52.145 pengőnek 4952 pengő 50 fillér jövedelemadó felel meg, amely az alapnak 9.5%-a.

Panaszos azt vitatja, hogy az adókulcsnak a J. V. H. Ö. 17. §-ának (7) bekezdése alapján történő megállapításakor az erdő faállományának nem egész vételárát, hanem csupán az adóalapot szolgáltató évben esedékes vételárrészletet szabad számításba venni. Ezt kell a Forda éveinek számával elosztani és az esedékes vételárnak egy-egy évre eső hányadát kell az egyéb jövedelemmel egyesíteni. A panaszos által eladott fa vételára 7 évi részletben esedékes. Ennek megfelelően azt kéri, hogy a bíróság az 1928. évben esedékessé vált 240.000 pengő vételárrészlet 1/30 részének megfelelő 8000 pengőt egyesítse a 22.396 pengő (helyes összeg 23.856 pengő) egyéb jövedelemmel és a 30.396 pengő jövedelemnek megfelelő 7.11% adókulcs alkalmazását rendelje el. Mert panaszos ezt elérhette volna olyan módon is, hogy a 7 évi kitermelésre felosztott erdőre nézve 7 szerződést kötött volna. Nem helyes olyan törvénytárgyarázat, amelynek alapján a jogügylet megkötésének módja szerint lényeges közteherkülönbség mutatkozik.

A panasz alaptalan.

A J. V. H. Ö. 17. §-ának (7) bekezdése az adókulcs megállapítása céljából kifejezetten a „teljes vételár” számításba vételét és felosztását rendeli el. A teljes vételárnak a Forda egy-egy évre eső hányadát a törvény szerint csak akkor kell számításba venni, ha az egyéb jövedelemmel egyesítve kisebb adótétel alá esnék, mintha az „esedékes vételár” összege adatnék az egyéb jövedelemhez. Az egy mondatból álló bekezdésnek az adóköteles jövedelemről szóló utolsó

része ugyancsak az „esedékes vételár”-at említi. Mindezekből nyilvánvaló, hogy a törvényhozó akaratának megfelelően az egész vételárnak egy-egy évre eső hányadát kell számításba venni akkor is, ha a vételár nem egyszerre, hanem több évi részletben válik esedékessé. Mert ha a törvényhozónak nem ez lett volna az akarata, akkor nem a „teljes” vételár, hanem az „esedékes” vételár felosztásáról intézkedett volna.

Egyházközség által bérelt ingatlan jövedelemből az adóköteles tiszta jövedelem kiszámításánál a kulturális kiadásokra fordított összegeket a nyers bevételből levonni nem lehet. (Közigazgatási Bíróság 13.688/1931. P. szám.) Adózó az e.-i főkáptalantól az 1922. évi október hótól 20 évre haszonbérbe vette a K.-hez tartozó M. pusztá elnevezésű birtokot. A haszonbérlet után vetették ki az általános kereseti adót.

Az 1925., 1926. és 1929. évi adóra nézve a bizottság előadója, az 1927. és 1928. évi adóra nézve az adózó élt panasszal.

A bizottság előadója mind a három évi adóra nézve azt sérelmezi hogy a bizottság a K. H. Ö. 15. §-ának rendelkezése ellenére a nyers jövedelemből olyan kiadásokat is levont, amelyek a 13. §-ban felsorolva nincsenek. Nevezetesen levonta a tanítónőképző és gyakorló iskolának, továbbá a leánygimnáziumnak a fenntartására és a hitoktatás céljára fordított kiadásokat, amelyeknek összege az 1924. évben 527,711.576 K, az 1925. évben 522,427.129 K, az 1928. évben 67.709 P 80 f volt. Kéri az elsőfokon megállapított adót visszaállítani.

Adózó 3 védiratában a haszonbérleti szerződés 1. pontjára, amely szerint az e.-i főkáptalan a birtok bérbeadásával folytatni és fokozni kívánja azokat a földbirtokpolitikai és hitéleti magas célokat, amelyeket ezzel a birtokkal már az 1909. évben maga elé tűzött, s amely célok elérésében a k.-i r. k. egyházközség addig is közreműködött. Ép ezért a szerződés feltételeit igen méltányosan állapította meg. Eszerint a haszonbérlet nem üzleti célokat szolgál, hanem adózó annak révén helyes birtokpolitikai és magas hitéleti célokat valósít meg. A birtokot kis-embereknek alhaszonbérbe adja méltányos bérekért. Az egyházközség látja el a hitoktatást a k.-i elemi iskolákban és két állami középiskola kivételével a középiskolákban is. Fenntartja az Angol kisasszonyok vezetése alatt álló tanítónőképző intézetet és leánygimnáziumot, viseli a tanyai lelkészségek költségeit. Mindezek a kiadások szerződési kötelezettségen alapulván, levonandók a nyersjövedelemből. Ugyanilyen alapon mentesítette a bizottság az ev. ref. egyházközséget is az általános kereseti adó fizetése alól.

Adózó az 1927. és 1928. évi általános kereseti adóra nézve beadott panaszában a fentebb ismertetett indokolással az általános kereseti adó fizetése alól leendő felmentését, de legalább is a másodfokú határozat feloldását és újabb határozat hozatalának elrendelését kéri.